

Vojeslav Molè:

Tassov hrast.

Rim, Janikul.

V topečem blesku mesto se razpenja,
kot sinja roža svod neba žari,
v poljubih gorkih solnčnega blestenja
uveli stari Tassov hrast šumi.

In šum njegov pozdravlja blesk življenja,
pozdravlja te smejoče pozne dni;
tu trudne, vele veje iz šumenja
trepet cipres mu žalostnih zbudi.

Hrast zre, strmi: poet pod njim ne sanja,
že tristo let počiva mu srce . . .
beže življenja vek, sni beže.

In vedno niže veje hrast priklanja,
za listom zdrkne trudno list na tla,
kot kaplje kri iz mrtvega srcá.

A. Debeljak :

Potepuh piše devojki:

Naivna ko nedolžna institutka
mi blodila je duša brez prestanka,
in vjela jo je marsikaka zanka
solistne misli, lažnega občutka;

in znala ni do zadnjega trenutka,
da je postala vmazana ciganka,
da je nečista kakor prostitutka
in da si sama sebi najbolj manjka.

En sam pogled iz tvojega očesa
je krstil s čistostjo mi dušo črno
in spet nedolžnejša je od golobčka;

veruje zopet v zemeljska nebesa,
veruje trdno v srečo mi srebrno —
Zdravstvuj! Poljubljam te na sredo gobčka.